

Bøger, som have fundet Antagelse i vor danske Kirke, ikke gaar an, at Forældre, der høre til Folkkirken, lade være at lade deres Børn døbe. Der kan jo vistnok være Spørgsmaal med Hensyn til Tiden, inden hvilken de skulle lade dem døbe, og den ærede Landstingsmand har, saaledes som adskillige Forfattere for ham have gjort, fremskilt Forordn. af 30te Mai 1828, som om den havde lagt et særdeles Nag paa Folketjens Medlemmer. Jeg troer dog, at dette er en aldeles urigtig Opfatning; og, naar man sammenligner de Bestemmelser, der indeholdes i denne Lov, med hvad der forhen har været Lov, og hvad der er Lov i alle andre protestantiske Lande, saa kan man i alt Fald ikke finde, at disse Bestemmelser have paalagt noget nyt Nag paa Folketjens Medlemmer. Efter Lovens 2—5—6 skulde ethvert Barn ikke blot være døbt, men ogsaa døbt i Kirken, inden det blev 8 Dage gammelt, hvorfra alene Sygdom kunde gjøre Undtagelse. Senere blev dette Bud endogsaa stærket, for at forebygge unødige Hjemmedaab; men efter Forordninger deels af 1771, deels af 1772, har det staaet Forældrene ganske frit for, om de vilde lade deres Børn føre til Kirken og døbes der, eller om de ville lade dem hjemmedøbe og Daaben siden stadfastes i Kirken, ligesom de ogsaa efter en Mening, der efterhaanden havde gjort sig gjældende, ikke ere bundne til de 8 Dage, hvad enten de ville vælge Kirkebaab eller de ville vælge Hjemmedaab. Men derfor var det ingenlunde antaget, at Forældrene kunde lade deres Børn forblive udoøbte, saalænge de vilde. Den bestemte Tid, som var fastsat i Loven, var vel ophævet, men Forpligtelsen til at lade Børnene døbe og opdrage i den kristelige Religion var ikke ophævet, og det var derfor, indtil Forordningen af 1828 udkom, en fast Regel, at, naar Forældre i en overdreven lang Tid forsømte at lade deres Børn døbe, saa blev det af Cancelliet, som var det øverste Collegium baade i gejstlige Sager og i Justitsvæsenet, paalagt dem inden en vis Tid, og under en daglig Mulkt, at lade Børnene døbe. Det blev ikke ofte anvendt, men dog enkelte Gange, og jeg har aldrig mærket, at Nogen derover har besværet sig; tværtimod har jeg havt Exempler paa, at Individier, med Hensyn til hvilke en

saadan Fremgangsmaade blev brugt, have erkjendt, at de havde forseet sig groveligen og at de vare blevne meget mildt behandlede, idet der ikke var blevet paalagt dem nogen Straf for den Tid, de allerede havde forsømt, men det kun var blevet dem paalagt, at de inden en vis bestemt Tid under Straf skulde gjøre deres Forseelse god igjen ved at lade Børnene døbe.

Denne Praxis medførte imidlertid adskillige Ulemper, deels nemlig, fordi det var Noget, som ingen udtryffeligen Hjemmel havde i Loven, saa at der kunde opkastes Tvivl derom, og deels dernæst, fordi der undertiden hengik saa lang Tid, at Børnene bleve saa gamle, at Børnedaabens Idee ikke længer lod sig anvende paa dem; thi til Børnedaabens Idee hører væsentligt, at Børnet skal døbes, medens det endnu er i en ubevidst Tilstand, og, naar det derfor er blevet saa udviklet, at det selv kan have nogen Forestilling om, hvad der foregaaer med det, saa kan den egentlige Børnedaab ikke længer anvendes paa det, ligesom den Daab, der forudsætter, at man selv har opfattet den kristelige Religions Sandheder, heller ikke kan anvendes uden paa Individet i en mere fremrykket Alder. Dette bevægede Lovgiveren til at fremkomme med Forordningen af 1828, der er meget lempelig, thi den sætter ikke ligefrem nogen Straf for den, der ikke inden vis Tid lader sit Barn døbe, men bestemmer kun, at, naar Bedkommende have overstødet denne Tid, saa skal der gives dem et Tilhold til, under en vis daglig Mulkt, at lade Daaben forrette, og der var altsaa Ingen, der kunde blive overrasket ved disse Bestemmelser. Hvorledes Nogen, der bekjender sig til den evangeliske kristelige Religion, kan have Betænkkeligheder ved at lade deres Børn døbe, det indseer jeg ikke. De Controverser, der have fundet Sted med Hensyn til Børnedaaben, ere bekjendte nok; men Enhver, der ikke erkjender Børnedaabens Gylbighed, staaer udenfor Kirken, og den augsburgske Confession har endogsaa over denne Lære affagt den strengeste Fordømmelsesdom. Jeg veed ikke, hvad der kan være retlige til at give en Lov, som ophæver denne Forpligtelse og overlader denne Sag aldeles til Forældrene. Men i alt Fald troer jeg, at